

give Underpant i Løsøre i enkelte Tilfælde, hvor man mener, at den Eufeltes Læv kræver det, og at Samhandlen og Krediten ikke ville lide derved; men udenfor disse Tilfælde er det Reglen, at Underpant i Løsøre i det Hele taget forbydes. Derved tænkes naturligtvis kun paa vilkesbestemt Underpant, hvorimod Lovforslaget ikke har tilfattet at røre ved de legale Pante-rettigheder; Lovforslaget har altsaa ikke villet røre ved den stiltiende Panteret, som Staten har hos Oppebørselsbetjentene og andre Embedsmænd, der have offentlige Midler ihænde, heller ikke ved den Panteret, som efter den gjældende Ret er forbunden med thinglæst Skifteertrakt, eller ved den legale Panteret, som forekommer i enkelte Soretsforhold, navnlig ved Bodmeri og Bilbreve og i enkelte andre Tilfælde, som ere eiendommelige for Soretten. I Forbindelse med denne Regel, hvorved Underpant i Løsøre i det Hele taget forbydes, staar en anden Bestemmelse, som ikke kan undværes, en Bestemmelse, som sigter til at hindre, at man benytter Udlægsformen til at opnaa det Samme som tidligere ved Underpant. Det er under den nugældende Ret vistnok ikke sjeldent, at en Kreditor efter Overenskomst med sin Debitor tager Udlæg i alle eller de fleste af vedkommende Debitors Eiendele og derefter lader Debitor beholde Tilgæne og henseende med dem. Et saadant Udlæg har jo væsentligt ganske samme Virkning som Underpant, alle de samme fordærlige Virkninger og maasse nogle flere, og som Følge deraf er det et naturligt Tilbehør til Forbud mod Underpant i Løsøre, at ogsaa denne Slags Udlæg forbydes, saaledes at, naar Udlægshaveren ikke inden en vis passende Frist skrider til Auktion, er han ikke længere beslyttet overfor Konkurs og heller ikke overfor Kreditorer, der senere ville gjøre Udlæg i Gjenstandene. Det er denne Regel, som indeholdes i Udkastets § 155, der slutter sig som et nødvendigt Supplement til Bestemmelsen i §§ 148 og 149. — Foruden denne Bestemmelse er der i dette Kapitel ogsaa en anden, som ikke er uden praktisk Vigtighed, nemlig en Bestemmelse, som ophæver den særlige Sikkerhedsret, som efter den nugældende Lovgivning er forbunden med Thinglæsning af en Dom eller et Forlig. Frem-

deles indeholder Kapitlet nogle Bestemmelser om haandsaaet Pant, som tilfattet at indføre en hensigtsmæssigere og lettere Afgang til at realisere Pantet og derved komme til sine Penge end den, som den nugældende Lovgivning hjemler. Endelig har man i dette Kapitel optaget en Bestemmelse, som ikke staar i saa umiddelbar Forbindelse med Kreditorforholdene som de anførte, men som dog staar i nogen Forbindelse dermed, og som man har ment at burde optage, fordi den nugældende Ret paa dette Punkt trænger til en Forandring, der ikke bør lade vente paa sig. Det er Bestemmelsen om at ophæve den tilbagevirkende Kraft, som Thinglæsningen af Skjoder og Pantebreve har efter den gjældende Lovgivning, naar de thinglæses i rette Tid. Det er en Retregel, som vistnok er eiendommelig for vor Lovgivning, men som i flere Henseender maa siges at være til Skade, og som vistnok kun tjener til at gjøre Systemet mere indviklet og vanskeligt, end det burde være.

Endelig indeholdes i sidste og tredie Afsnit nogle Bestemmelser, der ligeledes ere af stor Vigtighed i det borgerlige Samfund, Bestemmelser, der navnlig angaa Maaden, hvorpaa og Midlerne, hvorved Eksekution kan gjøres. Det er dels Retfærdighedshensyn og dels Humanitetshensyn, som ligge til Grund for disse Regler. Den vigtigste af dem er Afstæffelsen af Gjeldsfængslet i Principet saavel som i dens vigtigste praktiske Anvendelse. Denne Bestemmelse bør vistnok betegnes som grundet i en Retfærdighedsfordring. Men foruden den er der ogsaa enkelte andre Bestemmelser, der ikke just ere begrundede i den strenge Ret, men i Humanitetshensyn. Det er navnlig de Bestemmelser, som indeholdes i § 158, og som sigte til at forhindre, at man ved Eksekution gaar Debitor altfor nær, idet de tvinge Kreditor til at lade Debitor beholde de mest nødvendige Gjenstande. I Forbindelse hermed staar en Regel i § 159, som vel nærmest maa siges at være begrundet i egentlige Retshensyn, men som det dog, paa Grund af at den neppe er anerkendt i den gjældende Praxis, kunde være hensigtsmæssigt udtrykkeligt at give Plads i Loven, nemlig en Bestemmelse om, at der